sportivii români în lume

DRAPELUL UNEI ȚĂRI ÎN PLIN AVÎNT

de **PAUL ANGHEL**

Trăim într-o vreme măreață, cînd drapelele României flutură strălucitor pe toate meridianele, în admirația lumii întregi.

Nu știu cum să spun, dar trebuie să fie o grea povară, o mare răspundere și, într-un fel, o mare tristețe pentru acela pus în condiția să reprezinte o țară numai prin steagul său sportiv. Să vezi că celelalte drapele ale ei sînt absente sau prea puțin prezente — drapelul economiei, al comerțului, al științei și artei, al poeziei, că singurul prilej de a ridica la strălucire culorile patriei, sub un alt cer, că singurul prilej de a-i auzi imnul este prilejul sportiv.

Cîndva, noi cei de pe aici, am trăit o asemenea vreme de pionierat, de aspru și trist pionierat. Cîndva, oamenii viteji de pe aceste meleaguri au înfruntat cu bărbăție condiția de care vorbeam mai sus, purtînd cu cinste și mîndrie culorile patriei, pe niște meleaguri în care graiul nostru nu răsunase, sub un cer pe care culorile noastre nu străluciseră pînă atunci.

Mă gîndesc astfel la Aurel Vlaicu, primul șoim al aviației noastre, unul dintre primiiași ai aviației mondiale, care a reușit o remarcabilă performanță de zbor la concursul internațional de la Asspern, izbutind astfel să impună într-o nouă disciplină sportivă — și într-o nouă disciplină tehnică — un nume românesc.

Mă gîndesc apoi la cei patru glob-troteri români, care au înfruntat cu curaj, la începutul acestui secol, drumurile încurcate și periculoase ale Planetei, purtîndu-și cu mîndrie straiele lor țărănești, făcînd să se audă pe unde poposeau doina și hora, lăsînd ca amintire a trecerii lor culorile tricolorului nostru. „De unde veniți?" Vor fi întrebat indienii, filipinezi, australieni. „Dintr-o țară încă necunoscută, care vă spune prin noi noroc!"

Mă gîndesc apoi la un Emil Racoviță sau Julius Popper, savanți și în egală măsură sportivi, oameni care au purtat și reprezentat tricolorul nostru spre necunoscutul mărilor Sudului, pînă spre Patagonia și Antarctica, unde au lăsat nu numai amintirea trecerii lor, dar și cîte un nume românesc.

Mă gîndesc apoi la Mihai Țican Rumano, călătorul singuratec, explorator, vînător, ziarist și poet, omul care a făcut din propriul său nume un steag. Și-a spus Rumano, adică Românul, așa cum în cel de al XVI-lea veac, un alt român, mare învățător și mare călător pe meleaguri străine, un Nicolae din Argeș, și-a spus Olahus, Nicolaus Olahus.

Spuneam cîndva despre Țican Rumano, iar prin el despre toți acești sportivi-călători: a purtat cu el, jur-împrejurul lumii mîndria unui steag. Și acest steag al mîndriei l-a ținut pe rătăcitor întotdeauna treaz. L-a purtat ca nimeni altul, de unul singur, l-a așezat la proră în competiția cu toate pavilioanele sub care a călătorit, l-a desfășurat sub toate țările exotice și sub toate cerurile care nu cunoscuseră pînă la el — pînă la ei, pînă la toți acești curajoși — tricolorul nostru. Un om purtînd de unul singur un steag, un singur steag înaintînd curajos printre mii de drapele, iată un fapt mișcător și înălțător!

Cum bate azi inima acelor trimiși ai noștri — sportivi, oameni ai artei și culturii, simpli călători — care văd cum simplul gest al înălțării drapelului, gestul solemn al înălțării tricolorului nostru este întîmpinat oriunde pe meridianele lumii cu simpatie! De ce? Fiindcă drapelul nostru nu mai este de multă vreme un sol singuratec, ci o parte dintr-un stol, din miile de stoluri de drapele românești purtînd spre toate zările mîndria realizărilor noastre, mesajul de pace și prietenie al poporului nostru spre toate popoarele lumii.

Angajarea acestei impresionante competiții, în care este cuprins întregul nostru popor, s-a petrecut în acești 25 de ani, iar această competiție reprezintă sfera noastră de construcție socialistă, desfășurată sub conducerea Partidului Comunist Român. Sportul este o parte din această operă, parte integrantă din această vastă operă de renaștere socială și națională. Măsura biruințelor dobîndite pe acest plan nu e cu putință de luat fără a înțelege, fără a cuprinde uriașul avînt al unei țări care, mîndră de sine, își arată lumii adevăratele măsuri, noile măsuri de bărbăție, iscusință, talent.

Sportul nostru a fost și este purtătorul acestor noi măsuri, victoriile noastre sportive reprezintă o parte a competiției generale în care sîntem angajați, o competiție menită să așeze mai avantajos sub soare tricolorul României.

Îl vedem cum urcă pe cer la această a XXV-a aniversare a patriei, mai strălucitor ca niciodată. Nu mai e singuratec, nu mai e unul, sînt păduri de drapele. Și sînt pretutindeni, la prora navelor românești care străbat mările și oceanele, pe sondele, strungurile și tractoarele românești din expozițiile internaționale, pe estradele artistice pe care evoluează cîntăreții și dansatorii noștri, pe arenele și stadioanele în care sportivii noștri s-au angajat să înalțe tricolorul pe primul loc.

Ce bucurie și ce răspundere să reprezinți azi țara! Să porți unul dintre miile de drapele ale unei țări în plin avînt. Să știi că în clipa în care urcă tricolorul, lumea spune cu mîndrie: aceasta este România.

Demni reprezentanți

În primăvara acestui an, șase luptători români (N. Giurgiu, P. Coman, V. Albu, P. Poalelungi, B. Ambruș și V. Iorga) au luat parte la o competiție internațională organizată în capitala Iranului. Prezența lor a lăsat o impresie deosebită la Teheran, după cum se desprinde din scrisoarea alăturată adresată de ambasadorul Iranului la București, S.H.V. Sanandaji, președintelui Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport.

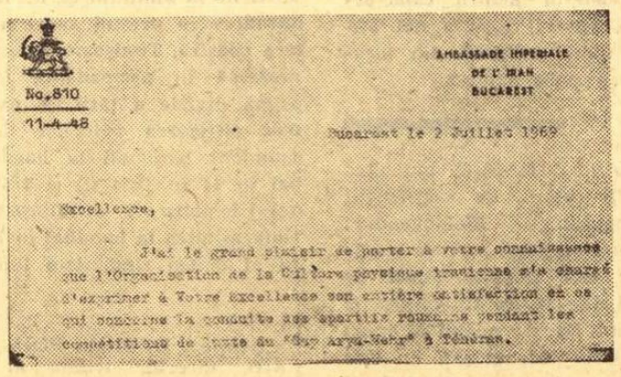

AMBASADE IMPERIALE DE L'IRAN BUCAREST

No. 810

11-A-48

București le 2 Juillet 1969

Excellence,

J'ai le grand plaisir de porter à votre connaissance que l'Organisation de la Culture persane iranienne m'a chargé d'exprimer à Votre Excellence son entière satisfaction et sa vive reconnaissance à l'égard des sportifs roumains pendant les compétitions de lutte du "Pur Arya-Mehr" à Téhéran.

AMBASADA IMPERIALĂ A IRANULUI LA BUCUREȘTI
București, 2 iulie 1969

Excelență,

Am marea plăcere să vă aduc la cunoștință că Organizația de cultură fizică a Iranului m-a însărcinat să exprim Excelenței voastre întreaga sa satisfacție în ceea ce privește comportarea sportivilor români în timpul competiției de lupte „Cupa Arya-Mehr" de la Teheran.

Sportivii români au cîștigat într-un mod deosebit simpatia autorităților sportive iraniene atît prin comportarea lor în timpul desfășurării competiției cît și cu prilejul recepțiilor și reuniunilor date cu acest prilej. (...)

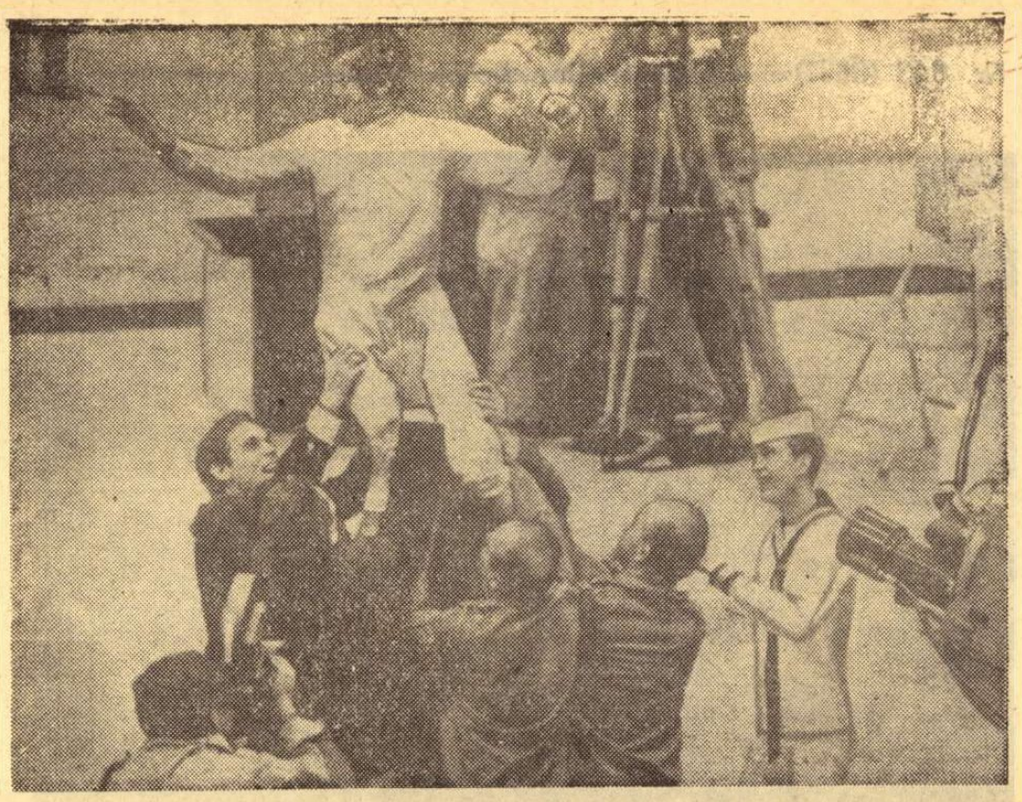

MEXICO — 1968. *Maestrul emerit al sportului* Ionel Drîmbă *este purtat în triumf după victoria dobîndită în turneul olimpic de floretă în care a reușit să înfrîngă magistral coaliția mușchetarilor francezi Magnan, Revenu și Noel. O victorie care a confirmat clasa înaltă a componentului echipei ce cucerise cu un an în urmă titlul mondial la Montreal.*

EXCELENTA VALOARE A FLORETEI ROMÂNEȘTI

PIERRE FERRI
președintele Federației Internaționale de Scrimă

Am luat primul contact mai temeinic cu sportul românesc, în 1958, la București, cu ocazia Campionatelor mondiale de scrimă pentru tineret. Am putut să apreciez, atunci, excelenta organizare a acestei competiții și, totodată, calitățile remarcabile ale școlii românești de floretă.

Curios, România s-a impus în scrimă mai întîi prin sportivele sale! Începutul l-a făcut, în 1956, Olga Orban, o revelație a J.O. de la Melbourne, cucerind acolo medalia de argint. Apoi, din 1960, romîncele au repurtat o serie de succese: Maria Vicol, medalie de bronz la J.O. din Roma — 1960; Olga Szabo, titlul mondial la Buenos Aires în 1962 și locul IV la C.M. de la Gdansk — 1963; medalie de argint la C.M. de la Paris — 1965 și locul IV la C.M. de la Montreal — 1967.

Între timp, am mai asistat la două victorii românești, în campionatele mondiale de tineret: Ana Ene în 1963, la Gand și Ecaterina Iencic în 1965, la Rotterdam.

Asemenea valoroase rezultate în concursurile individuale s-au concretizat; curînd, și în proba de echipe. Astfel, echipa feminină a României a obținut, în 1961, medalia de bronz la C.M. de la Torino, în 1965, medalia de argint la C.M. de la Paris, în 1967 medalia de bronz la C.M. de la Montreal și în 1968 medalia de bronz la J.O. din Mexic.

Toate acestea constituie un magnific palmares datorat admirabilelor eforturi și excelentei tehnici a floretiștelor române.

S-ar putea spune că, stimulați de exemplul trăgătoarelor, floretiștii au început să se afirme la rîndul lor. De fapt, și-au arătat roadele munca asiduă și excelentul proces de pregătire asigurat de antrenorii români. În 1966, în campionatul mondial de tineret de la Viena, a triumfat Ardeleanu, în 1967 românii au cîștigat medalia de aur la C.M. de la Montreal, iar în 1968, la Mexico, Ionel Drîmbă, cucerind medalia olimpică de aur, a demonstrat excelenta valoare a floretei românești, lucru confirmat și de locul IV pe echipe obținut în aceleași Jocuri Olimpice.

Și astfel, într-un sport dificil, la arma cea mai subtilă, care cere cea mai bună tehnică, reflexe foarte rapide, capacitate de decizie, caracter și un autocontrol ferm, școala românească de floretă a ajuns să figureze printre cele mai bune.

Rămîne acum ca scrimerii români să obțină rezultate asemănătoare și la celelalte arme: spadă și sabie. Dar și aici, românii se află, se pare, pe drumul cel bun. La spadă, în 1961, Ad. Gurath și în 1967 A. Pongrat au cucerit medalii de aur la C.M. de tineret. La sabie, în C.M. de tineret de la Genova (1969), printre cei șase finaliști au figurat doi români: Irimiciuc, care a obținut medalia de argint, și Popescu, clasat al VI-lea.

Aș vrea să vorbesc — în încheiere — și despre conducătorii scrimei românești. Federația internațională de scrimă datorează conducătorilor federației române și în special d-lor Vasile Ionescu, președintele său, și prof. Dan Apostol, membru în biroul federal, o remarcabilă modernizare a statutelor sale. După ani de eforturi în cadrul congreselor internaționale, ei au făcut să triumfe punctul lor de vedere care constă în lărgirea conducerii Federației Internaționale ce se baza pe un statut vechi, necorespunzător situației actuale din scrimă. De acum înainte, F.I.S. are în fruntea sa un Comitet executiv internațional în care figurează reprezentanți a nouă țări. Trebuie să precizez că modificarea era justificată de dezvoltarea mondială a scrimei.

Profit de acest prilej pentru a adresa sportivilor și scrimerilor români salutul meu prietenesc și viile mele felicitări!

CONTACTE PRIETENEȘTI CARE AU STIMULAT PROGRESUL

V. KOLLEGORSKI
șef de secție la Comitetul pentru cultură fizică și sport al U.R.S.S.

Într-o îndelungată activitate dusă pe tărîmul sportului, am avut, de mai multe ori, prilejul să fiu în contact cu reprezentanți ai mișcării sportive din România. Am urmărit îndeaproape, în anii din urmă, progresele făcute de sportivii români, în diverse ramuri sportive, dar mai cu seamă în acelea cu care sînt în nemijlocită apropiere și anume, tenisul.

Din clipa în care, la noi în Uniunea Sovietică, cele două tenisuri — de cîmp și de masă — au început să facă primii pași timizi, intrînd în arena internațională, între maeștrii rachetei și paletei din U.R.S.S. și România s-au dezvoltat contacte prietenești. Primele întîlniri de „ping pong" au arătat că antrenorii și jucătorii români, avînd o valoare internațională bună și o mare experiență — erau cu mult mai puternici decît colegii lor sovietici care nu posedau un stagiu îndelungat în acest domeniu. O întreagă serie de antrenamente comune, de întreceri și schimburi de experiență au constituit o minunată școală pentru cîteva generații de tenismani din țara sovietică, au contribuit la progresul rapid al acestora. Apoi, jucătorii noștri, înarmîndu-se cu un stil foarte ofensiv, modern, au reușit să pătrundă în elita europeană și mondială a tenisului de masă.

Primele contacte pe courts-uri au arătat că forța tenismanilor celor două țări era aproximativ egală. Un lucru era însă clar: trebuia multă muncă și mult timp pentru ca reprezentanții cei mai buni ai acestor țări vecine să poată susține comparația pe arena mondială, în această frumoasă, dar destul de complicată ramură sportivă. Ambele părți au depus numeroase eforturi pentru avîntul tenisului. Participarea jucătorilor și antrenorilor noștri la turnee în București și Galați, precum și participarea delegațiilor sportive române la concursuri la Moscova, Kiev, Riga, Tbilisi — iată factorii care au contribuit la formarea unor tenismani care să corespundă celor mai exigente cerințe.

Amatorii de tenis din România se mîndresc, pe drept cuvînt, cu remarcabilele succese ale lui Ion Țiriac și Ilie Năstase, în special după ultimele jocuri prestate de echipa română în „Cupa Davis". Este neîndoios că aceste rezultate înalte au fost posibile numai în cadrul unui progres general al mișcării sportive din România, consecință a sprijinului acordat sportului într-o țară care construiește cu avînt socialismul.

Continuînd paralela începută, pot să spun că la rîndul lor Aleksandr Metreveli, Tomas Lejus, Serghei Lihaciov, Ana Dmitrieva, Galina Bakșceva au reușit să producă satisfacție amatorilor de tenis din U.R.S.S. prin succesele lor, dobîndite în mari întreceri. Nu cred că exagerez subliniind că multe din afirmările tenisului sovietic se datorează deselor contacte cu prietenii sportivi români.

Se împlinesc, în curînd, 15 ani de la începutul întîlnirilor noastre prietenești în lumea rachetei și paletei. Sînt fericit că, în decursul acestei perioade de timp, am avut plăcerea să particip la turnee și concursuri alături de prietenii români; i-am primit pe sportivii români în U.R.S.S., am fost eu însumi oaspetele Bucureștilor; mi-am făcut mulți prieteni.

Zboară anii, se schimbă oamenii... Dar amintirea acestor contacte calde, prietenești, nu se va șterge din inima mea.

LUPTA DÎRZĂ — *Iată caracteristica dintotdeauna a meciurilor dintre reprezentativele de rugby ale Franței și României. Iată, în fotografia alăturată, o fază din partida găzduită de stadionul „23 August" din București la 1 decembrie 1968: românii (în echipament alb) au repurtat încă o victorie (15—14), adăugînd, astfel, un galon de aur frumosului lor palmares.*

EXPONENȚII UNEI MIȘCĂRI SPORTIVE AJUNSĂ LA DEPLINĂ MATURITATE

ERGUN EMEK
șeful redacției sportive a Agenției de presă „Haber" din Istanbul

Cunoștința mea cu România și românii este de dată relativ recentă. Cu patru ani în urmă, însoțindu-i pe fotbaliștii clubului Fenerbahce Istanbul, făceam primul popas în țara Carpaților. Trebuie să spun, însă, că la acest prim contact, am fost scutit aproape total de acele surprize și nedumeriri ce însoțesc de obicei pe cel ce pășește, pentru întîia oară, printre străini. Aceasta, fiindcă prin profesiunea mea de gazetar, în permanent contact cu știrile ce ne vin de peste hotare, ca și prin afinități proprii, mă socoteam de mai multă vreme legat în mod nemijlocit de prietenii români.

De fapt, aceea primă vizită într-o țară pe care o cunoscusem prin intermediul scrisului și pe care o stimam, a fost într-un fel o reîntîlnire. Atunci mi-a fost dat să văd cu ochii ceea ce aflasem de mai multă vreme și știam prea bine. M-am convins de starea înfloritoare a unei națiuni în plin avînt social și economic, de frumusețile unei țări în care nou, prezent la tot pasul, se acordă atît de perfect cu specificul național și personalitatea proprie. Iar în ce privește sportul, acolo unde cunoștințele mele mă ghidau cel mai sigur în labirintul noilor impresii, aveam să capăt confirmarea tuturor celor intuite de departe, la masa mea de lucru din biroul lui „Haber Ajansi" — Istanbul.

Într-adevăr, progresele sportului românesc, perceptibile an de an prin rezultatele tot mai înalte obținute în marile concursuri, s-au înfățișat pregnant privirilor mele admirative. În prima mea călătorie, în afara Bucureștilor, am cunoscut Aradul, Timișoara, Constanța. Pretutindeni m-au întîmpinat stadioane mari, sportivi talentați și bine pregătiți, un public entuziast și cunoscător. Evident, mă aflam într-o țară în care sportul a ajuns pe un plan superior al preocupărilor.

Impresia cea mai puternică mi-au făcut-o, la început, construcțiile sportive și utilarea lor. Stadionul „23 August", apoi cealaltă bază sportivă bucureșteană încîntătoare, parcul sportiv Dinamo, mi-au dat nostalgia unor realizări edilitare care la noi, în Turcia, lipsesc încă. Centrul de cercetare științifică în domeniul sportului, ca și Institutul de Educație Fizică și Sport, au fost alte popasuri bucureștene care, ca pasionat al acestei activități, m-au entuziasmat pur și simplu. Am făcut cunoștință cu mari sportivi, antrenori pricepuți, specialiști, gazetari. De la fiecare am avut cîte ceva de învățat. Personal, am apreciat în mod deosebit apariția zilnică a unui ziar de sport în România, ceea ce pentru noi rămîne încă un vis îndepărtat.

Mișcarea sportivă din Turcia se află încă într-un stadiu incipient. Sîntem conștienți de aceasta și iată de ce avem atîta nevoie de sprijinul unei țări cu realizări avansate în sport, așa cum este România. De aceea așteptăm cu atîta interes promovarea unor contacte cît mai strînse cu sportivii români cu specialiștii români de la care avem multe de învățat.

SPORTIVII ROMÂNI, CREDINCIOȘI IDEALULUI OLIMPIC

General-colonel VLADIMIR STOICEV
președintele Comitetului olimpic bulgar

Am urmărit cu interes și cu un sentiment de satisfacție dezvoltarea sportului din România, în acest sfert de veac ce s-a scurs de la eliberarea țării vecine și prietene de sub jugul fascist. M-a impresionat, în primul rînd, participarea regulată a sportivilor români la campionatele europene și mondiale în diferite discipline sportive și prezența lor la Jocurile Olimpice de la Helsinki, Melbourne, Roma, Tokio și Mexico. Foarte bine au procedat conducătorii sportului românesc că nu au așteptat ca sportivii lor să obțină performanțe care să le garanteze succese în marile competiții și i-au trimis să concureze peste hotare. În felul acesta ei au rămas, pe de o parte, credincioși principiului proclamat de Pierre de Coubertin — este mai important să participi decît să învingi — iar, pe de altă parte, au oferit sportivilor și antrenorilor posibilitatea de a se perfecționa în excelenta școală, pe care o constituie participarea cît mai frecventă la întrecerile sportive internaționale. În acest fel, ei au reușit să realizeze progresul treptat al sportului românesc pînă la nivelul de astăzi.

Marile succese ale Iolandei Balaș, care a uimit lumea cu performanțele ei la săritura în înălțime, rămîn bine întipărite în memoria mea. Mă bucură faptul că Ioli a stabilit ultimul său record mondial în cadrul unui concurs care s-a destășurat la Sofia, pe stadionul „Vasil Levski". Asemenea recorduri se realizează numai într-o ambianță favorabilă creată pe fundalul unei atmosfere de prietenie.

Succesele sportivilor români din ultimii ani mi se par cu totul remarcabile. Fără îndoială că, pe primul plan, se situează cele obținute la Jocurile Olimpice din Mexic. Cele patru medalii de aur cărora li se adaugă altele de argint și bronz demonstrează limpede dezvoltarea multilaterală a sportului românesc.

Pe mine mă bucură deosebit de mult și progresul pe care călăreții români îl înregistrează, treptat, în acest dificil sport, și cred că vom avea plăcerea să-i vedem pe acești călăreți în mijlocul nostru, în luna septembrie, cu ocazia desfășurării Jocurilor balcanice de călărie, care se vor disputa la Sofia.

Am remarcat la sportivii români faptul că ei respectă totdeauna spiritul „fair-playului", că acordă atenție și respect adversarului, că îi recunosc cu cavalerism superioritatea, cînd este cazul.

În ceea ce privește contribuția Comitetului olimpic al României la mișcarea olimpică, țin să subliniez că însăși participarea regulată la Jocurile Olimpice constituie un aport esențial la dezvoltarea acestei mișcări.

În momentul de față, una dintre cele mai importante probleme ale mișcării olimpice este cea referitoare la amatorism. Comitetul Internațional Olimpic continuă să aplice norme adoptate cu peste 70 de ani în urmă, or evoluția vieții, în general, și a sportului, în special, au făcut ca respectarea strictă a acestor norme să devină imposibilă. Azi, aproape nimeni nu le respectă, iar C.I.O. și unele comitete naționale olimpice închid ochii în fața unor evidente și repetate încălcări. Conștient de necesitatea imperioasă a reglementării acestei situații, C.I.O. a desemnat o comisie avînd în frunte pe colegul meu din C.I.O., reprezentantul României, Alexandru Șiperco, dîndu-i sarcina de a prezenta un proiect de rezolvare a problemei de o acută actualitate. La ultima sesiune a C.I.O., de la Varșovia, el a prezentat un proiect excelent elaborat, care, fără să violeze principiile amatorismului stabilite de Pierre de Coubertin, se conformează, pe deplin, condițiilor contemporane din domeniul sportului, excluzînd, bineînțeles, tendințele de comercializare. Proiectul urmează a fi examinat la conferința Comitetelor naționale olimpice care va avea loc în această toamnă la Dubrovnik, iar hotărîrea definitivă va fi luată la cea de a 69-a sesiunea a C.I.O. la Amsterdam.

Mă folosesc de prilejul întîlnirii cu corespondentul de la Sofia al ziarului „Sportul" pentru a adresa cele mai bune urări de sănătate și de noi succese sportivilor români.

PREȚUIRI

Timp de aproape patru ani (1965—1968), antrenorul Nicolae Sotir a funcționat în calitate de director tehnic al Federației franceze de volei, antrenor al echipelor naționale masculine franceze și îndrumător al celor feminine. Competența și dăruirea sa în muncă n-au trecut, firește, neobservate, iar distincțiile cu care a revenit în patrie o dovedesc: Medalia de aur a Ligii regionale Ile-de-France, Medalia de aur acordată de federația franceză special lui N. Sotir, Medalia de Argint a Orașului Paris și Medalia de Onoare a Tineretului și Sportului Francez!

...Nicolae Sotir, un demn ambasador al mișcării sportive românești, un om cu care ne mîndrim!

Tiparul I.P. „Informația", str. Brezoianu nr. 23—25, București

40368